

diget i Henhold til Lovene af 7. August 1914, 11. April 1919, 30. August 1919, 30. Marts 1920 samt Loven vedrørende overordentlige Foranstaltninger i de sønderjydske Landsdele af 28. Juni 1920 og Lovene af 9. Oktober 1920 og 15. April 1921, bestaar endnu et vel forholdsvis ringe Tal, men der er blandt disse Bestemmelser — hvoraf for øvrigt nogle i Henhold til kgl. Anordning af 14. Juli 1920 er overgaaet til Landbrugsministeriet — adskillige, som er af ret stor Betydning, som berører Interesser, der knytter sig nøje til forskellige Grene af Erhvervslivet, og som ogsaa er af Betydning for ret omfattende Grene af Befolkningen udenfor de rent erhvervsmæssige. Det forekommer mig da at være urimeligt, at det vedvarende skal ligge alene i Ministerens Haand at træffe Afgørelse af, hvornaar disse Bestemmelser skal ophæves. Jeg finder det rimeligere og naturligere, at den høje Rigsdag faar et Ord at sige i denne Sag, og derfor tillader jeg mig i det foreliggende Lovforslags § 2 at foreslaa, at saadanne Bestemmelser, som endnu bestaar den 1. November 1921, bevarer deres Gyldighed, indtil Rigsdagen har truffet Beslutning paa Grundlag af Indstilling fra Rigsdagens Afviklingsudvalg. Dette Udvalg skal afgive Indstilling, naar mindst 4 Medlemmer af Udvalget begærer det. Bestemmelserne bortfalder, medmindre Rigsdagen beslutter, at de skal oprettholdes uforandret eller ændret og da for hvilket Tidsrum. Indstillingen forelægges til Beslutning i begge Rigsdagens Ting, hvor den undergives een Behandling efter Reglerne for Lovforslags anden Behandling. For saa vidt en saadan Indstilling fra Afviklingsudvalget ikke maatte frenakomme, er Indenrigsministeren eller for de Bekendtgørelsens Vedkommende, som er lagt ind under Landbrugsministeren, denne bemyndiget til at beslutte Bestemmelsernes Ophævelse, for saa vidt han kan faa Tilslutning dertil af 7 Medlemmer indenfor Afviklingsudvalget. Ærede Medlemmer vil altsaa se, at de Bestemmelser, der her foreslaas lovfæstet, er de samme, som er kendt fra Afviklingsloven af 11. April 1919 § 10. Endelig foreslaas det saa i Lovforslagets § 3, at Indenrigsministerens Bemyndigelse til at træffe Bestemmelser vedrørende Mandtalsregisteret fremdeles skal være gældende. I Lov af 15. April 1921 om Regulering af Priser paa Livsforbrødenheder og Varer bestemmes det nemlig, at Indenrigsministeren bemyndiges til, selv om Uddelingen af Ernæringskort. ophører, at

træffe Bestemmelser, som tilsigter indtil videre at opretholde det ved Bekendtgørelsen af 9. April 1920 indførte Mandtalsregister. Denne Bemyndigelse blev jo givet af Hensyn til den nedsatte Folkeregisterkommission, idet man forventede, at denne Kommissions Overvejelser snart vilde blive afsluttet, og det vilde da have sin Interesse, at Mandtalsregistre var ført videre indtil dette Tidspunkt. Endnu har imidlertid Kommissionen ikke afgivet Betænkning, paa Grundlag af hvilken Lovforslag jo til sin Tid vil være at fremsætte, og den Interesse, der tidligere knyttede sig til at bevare Mandtalsregistre og føre dem videre, er da vedvarende til Stede. Jeg tillader mig derfor at stille Forslag om, at dette Arbejde fortsættes, uanset at den Foranstaltning, til hvilken det i sin Tid var knyttet, nemlig Uddelingen af Ernæringskort, nu er ophørt. Jeg skal tillade mig at anbefale dette lille Lovforslag til en velvillig og meget hurtig Behandling her i dette høje Ting.

Jeg skal dernæst have den Ære at fremsætte *Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m.* I Henhold til Lov om anerkendte Arbejdsløshedskasser af 22. December 1919, § 26, skal Arbejdsløshedskasseloven forelægges for Rigsdagen til Revision ved Begyndelsen af Rigsdagssamlingen 1921—22, og den i denne Paragraf indeholdte Bestemmelse sker altsaa herved Fyldest. I Arbejdsanvisningsloven af 29. April 1913 findes der ikke nogen Revisionsbestemmelse. Imidlertid er jo Forholdet det, at ved en Række nye Udgaver af Loven om anerkendte Arbejdsløshedskasser og Tillæg til denne Lov er den kommet til at indeholde en Række Bestemmelser, der rettelig hører hjemme i Lov om Arbejdsanvisning. Loven om Arbejdsanvisning indeholder desuden en Del Bestemmelser, Lønningsbestemmelser og Bestemmelser om Ansættelse af Embedsmænd under Arbejdsanvisningen, som nu maa siges at være forældede, samt endvidere en Bestemmelse om, at Arbejdsanvisningskontoret i København skal virke som Centralarbejdsanvisningskontor for det hele Land, en Bestemmelse, som maa siges aldeles ikke at have virket efter sin Hensigt. Der er da ogsaa i Indstilling til Indenrigsministeriet af 11. Juli fra Tilsynsraadet under Arbejdsanvisningen rettet Anmodning til Indenrigsministeriet om, at der i saa Henseende maatte ske Forandring. Forholdet har nemlig været dette, at som Centralarbejdsanvisningskontor for det hele Land har Arbejdsanvisningskontoret i Kø-